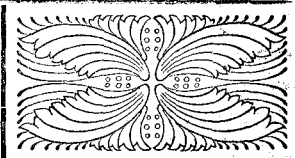

REVISTA

Guinyolesca

Sola en la seva cambra, «Ella» plora llàgrimes de dolor i de desesper. La testa de cabellera negra i esbullada, enfonzada suaument en el coixí, humit pel plor, apar una au de mal auguri en l'albura de la roba en desordre. El sangloteig continuat, fereix el silenci de l'estança i el nerviós glatir del cor apesarat, fa grinyolar lleument el llit. I tot per culpa d'«Ella» mateixa, no més que per culpa d'«Ella», per no tenir la cabal voluntat per a afrontar la raó. No deu estimar-lo, no; no deu donar-se a un home com «Ell», a qui reconeix incapacitat per a fer-la feliç; més, l'estima i amb tota l'ànima de «Ella», molt gran, de sentiments massa humans gairebé. L'estima per compassió: perquè el compadeix veient que en lloc de despreciar-la pel seu desamor, sent per «Ella» un amor immens i una il·lusió boja i un brutal engegament, però ensems, malgrat el sentimentalisme de l'ànima, s'ha encès en el seu cor torturat l'odi; perquè sab que deu desfer-se de «Ell» per a guarir a l'esperit entervolit i avalotat pel freturós turment que sofreix per a no traïr-se a sí mateixa, perquè en fi, vol a un altre i en secret l'aima i l'adora en secret. I per çò és que fins l'odia a mort i que, a no ésser la compassió que sadolla la sed de l'odi i que la fa impotent per a aixar el braç armat i traïdor, li clavaria una ganivetada. I sentint-se feble, plora amargament i es desespera en veure que a la criminal veu del cor, l'ofega la caritativa veu de l'ànima.

Tot es formós i esplendent en l'envelat: la llum espargida per centenars de bombetes colocades en refulgents aranyes; els corinatges de colors de festa major amb incrustacions de vidres retallats com pedres precioses; la verdor de garlandes de boix i de lorer, engalanant i embaumant la sala de bosquerola fragància; el distingit concurs de les damiselles, poncelles i flors ufanes de la primavera de la Vida, i l'estol de joves que, talment papallonejant, cerquen freturosos la flor on delectar-se. I la orquestra,

que dolça i melodiosa llença sutilment les pianívoles notes d'un vals lent; i el suau i rítmic gronjolar de les parelles en la dansa; i la rialla fresca i ingènua de la mossa gentil; i la mirada corpreadora i atrayenta de la sedenta d'Amor; i el pregón sospirar de la enamorada en l'amorós col·loqui amb l'amant... Sí; tot és esplendent i formós i magnífic en l'envelat. Tot somriu, tot encanta i tot palesa la bellesa de la Joventut i tot revela l'explosió de cors en intens gaudir, i pregona tot la vida venturosa, plàcida, feliç.

Més, ai!, que si aquí triomfa en bell esclat la Joventut, allà, en el recó més recó de l'envelat s'hi destrena entre dugues ànimes una lluita terrible i brutal. Lluita muda, que parla en el refulgir de uns ulls llampegants. «Ell», malgrat que «Ella» està al costat de l'«Altre», ha anat a cercar-la per a ballar i no ha sigut prou forta, malgrat l'odi que li inspira, per a negar-li el braç. L'«Altre», amb una mirada li retreu la seva feblesa i dubta del seu amor. «Ella», que sab com l'estima, ferida íntimament, llença un sospir que porta impregnat un desig criminal. El fit esguardar de l'«Altre», aviva el desig, tira llenya al foc, venta el caliu per a aixecar la flama. La inquietut amara l'ànima temptadora. Unes notes estridents porten la revolta entre el jovent i exciten les sangs al pecat. Al pecat de la carn, luxuriós a uns; al moral, a altra. «Ell», tal volta excitat, ofrena de nou son braç a «Ella». Es una fogarada de l'Infern la mirada que's creua entre l'«Altre» i «Ella», és un clam contra del Cinisme. Cal estar previngut per a enfonzar-lo. «Ella» ho està, i per çò s'aixeca ràpida i un somriure maligne i traïdor floreix en el llavi, dementres va del braç amb «Ell». Són una roda fenomenal que volta, les parcelles que dancen compactes, a unísson. «Ell» encare resa una oració d'amor a «Ella» i li prega perdó per si l'ha ofesa qualche volta. I naturalment emocionat l'estreny en sos braços, en els quals «Ella» sent empresonar-se, quan amb tràgica certitut li traspassa el cor d'una punxada.

Uns xiscles han ofegat l'orquestra i la gent s'ha arremolinat en un mateix lloc. Una onada de consternació ha inundat l'envelat. «Ell», qui jau mort a terra mostra sagnós el retrat d'«Ella», també foradat per la ganivetada. L'«Altre», ha fugit entré la confusió... Esglaiada pel crim consumat, «Ella» cau damunt la seva víctima, eixint-li els ulls de les conques, contret el llavi en un rictus de mortal horror.

MIQUEL JUANOLA BENET

Granollers, 8-VII-921

Hores plàcides

En el nostre poble —còm en tots els del món— hi han moltes ànimes joves, enamorades d'aventures i de viatges i de terres ideals, que glateixen per a sortir a córrer món, a fruir de la llibertat més plena; a sofrir els contratemps, les amargors, les cruents solituds dels vagabons. Somnien en Nova York, en París, en les pampes argentines, en l'Oest americà, en les sorres dels deserts africans, en les boscuries verges de la Índia...

Respecto vostres dèries —que mai passaràn de dèries;— comprenc que aquesta frisança és pròpia de la joventut i sento en éfons una gran simpatia pietosa per vosaltres. Fantasieu, si això us plau, tendres intel·lectes; llenceu al vol les ales de vostra fantasia, si en llençar-les trobeu plaer; però veniu amb mi un moment, un sol moment.

Els verds pàmpols de la vinya s'enllacen en amorosos abraços, amagant la fruita que dintre uns mesos serà sucosa gaubança del nostre paladar.

El sol —pare nostre— en despedir-se de nosaltres fins l'endemà, cala foc al més alterós brancatge de les oliveres.

De la propera bassa, les granotes aixequen son trist cant.

Colles de segadors segueixen els corriols veïns, emmenant-se cap a la llar amorosa que'ls espera.

I jo, amics, carregat de la dolça melancònia que les quietes hores de la capvesprada m'encomanen, m'ajajo sota una pomera encare en flor, deixant que lentament, de una manera amable i callada, com si portés talons de goma, la nit s'apoderi del paisatge.

XIXU

Banco Vitalicio de España

Delegació en aquest Partit

M. Anglés Vilella : Plaça Guimerà, 6 : Granollers